

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Eventyr og Fortællinger. - 1889

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 305. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893709548960/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

det ovenfor nævnte Mfpt. har der oprindelig staaet Skialdre), er utvivlsomt her bragt alene for Nimeis Stjld. Ellers skriver han bestandig Skalde eller Skialde (Skjalde); see f. Ex. nærværende Bind S. 133, L. 19.

S. 2, L. 16. Som han, der sang om Rolf, og Balders Død] d. e. Ewald. — 1784: som Storms besungne Skald, der sang om Balders Død, med Hentydning til Storms Digt „Ewald eller den gode Digter“, der første Gang blev trykt, anonymt, i Maanedsskriftet „Danst Museum“, Marts 1782.

— — — 17-18. Som han, der sang den Umbolts Dærf, hvorfra kom idelig Tata, Tata] d. e. W. H. F. Abrahamson, med Hentydning til hans i Maanedsskriftet „Min. dansk Bibliotek“ Novbr. 1778 anonymt indførte rimede Fortælling „Freia's Guldrøde“, en travestierende Gjengivelse af det mytiske Eventyr om, for hvilken Brittis Freia, Odins Frille, engang i hendes Travestelse erhvervede sig det kostelige Bryllupslykke Brijng hos fire Dværge i et

. . . „Smedebærtsed, hvorudfra kom idelig Tata, tata“.

Molbeck („Hist.-biogr. Samlinger“ 1851 S. 420) anser det ikke for umuligt, at denne Abrahamson'ske Fortælling kan have givet Anledning til Baggesens komiske Travestering af Gddamythen om Odins Færd til Fjerten Suttung og hans Datter Guldrød („Poetiens Oprindelse“, nærværende Bind S. 9).

— — — 19. han, hvis Luth om Ureis Elskon led;] d. e. Peder Harbo Frimann, hvis Romance „Kjæl Torshen og Skion Balborg“ med Forfattermærket P. H. Fr. havde staaet i det norske Selskabs „Poetiske Samlinger“ 1ste Stykke 1775.

— — — 20. Og han, som sang Emilia] 1784 (saavel som det ovenfor anførte Mfpt.): Og du, min P***, som sang Emilia. D. e. Bram, hvis Digt „Emilias Røde“ udkom særskilt 1782.

— — — 21. Roms de tvende Publius'er] d. e. Publius Ovidius Naso og Publius Virgilius Maro.

— — — 25. Den tredje Gang] ligesom Skrivemaaden tredje istedenfor tredie hyppig forekommer hos Dagg. (dog kun i bunden Stiil, for at betegne Ordet som Toftavelsesord, hvortilmod han skriver tredie, naar han vil have det standeret som Treftavelsesord), saaledes vil der ogsaa i det følgende findes flere andre Exempler paa forsaellig Ester-